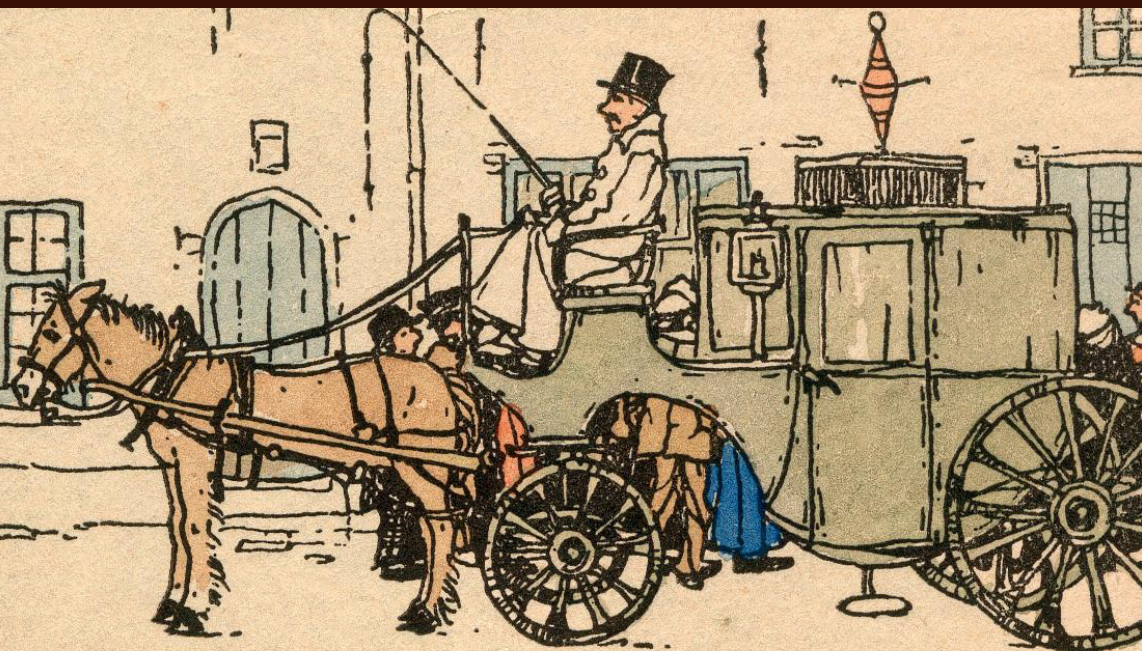

CLAIRE DE LOMBAERT

Prozafragment 1

UIT DE CURSUS LITERAIRE CREATIE VAN MARC DE CORTE

‘EEN JONG MEISJE HIELD EEN BOEK TEGEN HAAR BORST GEDRUKT. Ze kon hooguit vijftien jaar zijn, was lang en mager en droeg een geruite jurk tot boven haar enkels. Een jonge kerel trok aan haar arm en probeerde haar weg te krijgen, maar ze rukte zich los en duwde hem van zich af. Daarna liep ze de Koningsstraat in waar de koets van Lacroix in een rustig tempo kwam aangereden.

De koetsier moest zijn paarden laten stoppen en vloekte naar het meisje. Als een talisman hield ze haar boek omhoog. Door het raam van de koets verscheen een breed hoofd met een roodbruine snor en een witte baard. De mannen in pandjesjassen applaudisseerden.

‘Alstublieft! Wilt u mijn boek tekenen meneer Hugo?’ vroeg het meisje toen het weer stil werd.

De koetsier klakte ongeduldig met zijn tong.

Victor Hugo wuifde over haar hoofd heen naar de schrijvers en journalisten en boog zich naar het meisje toe.

‘Hoe heet je, kleine Cosette?’ vroeg hij met een charmante glimlach .

‘Marie Popelin meneer. Maar ik word liever aangesproken met Valjean dan met Cosette.’

De schrijver lachte, nam het boek aan en trok zich terug in de koets.

Even later gaf hij het haar terug.

‘Blijf toch maar een liever een Cosetje. Vechters hebben we al genoeg.’ Hij wees naar de jongeman die achter haar rug stond en met een rood gezicht op zijn vuisten beet.’

Claire De Lombaert (°1955), 2013

MARTINE WUYTS

Prozafragment 2

UIT DE CURSUS LITERAIRE CREATIE VAN MARC DE CORTE

ZE WIST DAT HIJ ER NIET LANG MEER ZOU ZIJN. Zijn graatmagere lichaam gloeide van de koorts, zijn ogen, diep in hun kassen, stonden glazig. Hij rilde en kreunde, ademen ging moeizaam. Ze besloot bij hem te blijven. Ze nestelde zich heel dicht tegen hem aan, alle liefde die ze voor hem voelde wou ze hem nog meegeven.

“Ik ben zo bang...” prevelde hij bijna onhoorbaar. “Je hoeft niet bang te zijn lieverd,” zei ze zachtjes, “ik laat je niet alleen.” Ze streeelde over zijn haar, voelde de koortsige, flinterdunne huid op de schedel. Alle onderhuidse vetlagen waren door zijn ziekte verteerd, ze was bijna bang om hem aan te raken. Heel voorzichtig legde ze haar arm om zijn schouders, zachtjes omdat de scherpe botten de huid niet zouden kwetsen. Met een donzig kussen ondersteunde ze zijn rug. Ze maakte zijn droge, gebarsten lippen vochtig met fris water. Hij zuchtte zachtjes en prevelde: “blijf je bij me?” “Ja hoor schat, ik blijf bij je, de hele tijd. Ik blijf bij je tot je helemaal weg bent...” Ze wisten beiden dat het zijn laatste uren waren.

Stilletjes lag ze naast hem op het bed en streeelde warme moederliefde over zijn rug. Ze wou hem op die enkele uren die hem nog restten alles geven wat hij ooit te kort had gehad, maar wist heel goed dat dat niet kon. Ze kon er enkel voor zorgen dat hij de wereld verliet in een zachte en beschermende sfeer, zodat zijn geest zich zonder angst aan de dwingende eis van zijn lichaam kon overgeven. Dit werd de zoveelste paradox van zijn leven: zijn

hele leven angstig en nu, stervende, gaf hij zich over aan sereniteit... Af en toe opende hij zijn ogen, keek haar even aan en leek dan weer weg te dommelen. Hij was rustig geworden en ze vermoedde dat hij geen pijn meer leed. Een verpleegster kwam binnen, kwam stilletjes tot aan het bed en vroeg of er iets nodig was. Hij reageerde niet, leek niet te beseffen dat er iemand was binnen gekomen. Terwijl ze zachtjes haar hand boven zijn oor hield om hem niet te storen vroeg Marion wat fris water en een zachte, droge handdoek. "Wil je geen pijnstillers voor hem?" vroeg de verpleegster haar. "Ik denk het niet, ik denk dat hij geen pijn meer heeft, hij lijkt heel rustig..." De verpleegster knikte, beide vrouwen wisten dat de ander het begreep.

Verschillende uren lag ze zo stilletjes naast hem. Met haar arm om hem heen streelde ze hem onophoudelijk. Zijn hoofd, zijn gezicht, zijn rug, zijn armen, zijn handen... Heel erg geconcentreerd trachtte ze hem alles nog te vertellen met haar handen, nu verbale communicatie tot een minimum was herleid. Ze trachtte ook de herinnering in haar handen te bewaren, wist dat dit de laatste uren waren dat ze hem kon zien, kon voelen, kon ruiken...

't Was schemerdonker in de kamer. Ze stak de indirecte plafondverlichting aan zodat ze hem kon zien. Er ging een schok door zijn lichaam, en even dacht ze dat het moment aangebroken was. Maar neen, hij was gewoon wakker geschrokken van de verlichting en opende zijn ogen.

"Heb ik lang geslapen?" fluisterde hij bijna.

"Een paar uurtjes" zei ze.

"Was je altijd bij mij?" vroeg hij weer.

"Ja hoor schat, dat heb ik je toch beloofd?"

"Sorry, 'k ben zo moe..."

"Lieverd," zei ze, "als je moe bent slaap dan maar hoor, dat is echt geen probleem. Ik blijf bij je, wees maar gerust." Hij keek haar enkele minuten dankbaar en indringend aan, en glimlachte warempel. Dan vielen, langzaam, zijn ogen weer dicht.

"... lief... zie graag... jij..."

"Stil maar lieverd," had ze hem getroost, "ik weet het hoor, ik zie jou ook graag, verschrikkelijk graag, ik zal je vreselijk missen... Maar je blijft voor altijd bij me, diep in mijn hart, daar kan je nooit meer uit weg..." Ze had hem dichter tegen haar aangedrukt, voorzichtig zijn ogen gekust en dan, met haar wang tegen zijn slaap, stilletjes gezegd "t is goed hoor lieverd, je hoeft niet meer te vechten. Ga maar, geef je maar over... Ik blijf bij je, niet bang

zijn... Ik zal je altijd blijven koesteren..."

Terwijl ze zo zachtjes tegen hem sprak was hij weer rustig geworden. Hij werd steeds witter, zijn neus steeds scherper, de ogen zonken nog dieper weg. Zijn ademhaling werd traag en oppervlakkig, zijn spieren verslaptten, en dan, bijna onhoorbaar, een laatste zucht door zijn lichtjes geopende lippen. Ze had hem dicht tegen haar aan gehouden tot de huid voelbaar killer was geworden, had dan een verpleegster gebeld.

De dokter was nog langs geweest om het overlijden te komen vaststellen en had daarmee officieel het einde bepaald. Dan pas was ze in snikken uitgebarsten. Haar lichaam schokte van het diepe verdriet en haar ogen waren rood en gezwollen. Ze had gevraagd hem zelf te mogen verzorgen, wist dat hij dat zou gewild hebben.

"Ga je het alleen doen of zal ik je helpen?" vroeg de verpleegster.

"Alleen..." had ze zachtjes gezegd, "dat had hij vast liever..."

Ze had zijn hele lichaam voorzichtig gewassen, had dan delicaat de huid ingesmeerd met lekker geurende lotion. Daar hield hij van, dat wist ze. Ze had zijn favoriete toiletwater gebruikt en hem zijn mooiste hemdje aange trokken. Vervolgens had ze de verpleegster geroepen om samen de lakens te verschoneren. Ze hadden hem weer op het frisse bed gelegd. Daarna kamde ze zijn haar. Daarbij werd ze pijnlijk geconfronteerd met de haaruitval waar hij het zo moeilijk mee had. Hij was altijd heel verzorgd en fier geweest, en ze wist zeker dat het weinige haar op zijn hoofd hem zou hebben gestoord. Om het een beetje te camoufleren, kamde ze zijn haar wat naar voor, legde dan zijn hoofd wat dieper in het donzige kussen. Zo leek het wat beter. Nu nog de armen, de handen. Zeker niet gekruist, hij was net als zij niet gelovig. Naast het lichaam? Dat was zo stijf, hij was nog zo jong... Tenslotte legde ze een hand zachtjes op zijn borst, de andere iets lager op zijn buik. Zo leek het meer of hij sliep, was het iets minder pijnlijk... Ze keek naar hem, en een dikke traan rolde over haar wangen. "Ach jongen, ik zal je zo hard missen" zei ze stilletjes, "hoe moet ik nu verder?"

En, volledig overmand door verdriet, greep ze zuchtend naar haar tas, want ze besepte dat ze nog een belofte moest nakomen. Dit werd een van de moeilijkste momenten ooit, maar hij had er op gestaan: ze moest zo snel mogelijk zijn moeder op de hoogte brengen.

Martine Wuyts (°1957), 2013

FRIEDA NEVENS

Prozafragment 3

UIT DE CURSUS LITERAIRE CREATIE VAN MARC DE CORTE

OP DAT MOMENT HOORT ZE EEN AUTO tegen hoge snelheid de straat in rijden. Met gierende banden stopt deze vlak bij haar huis. Het portier zwaait open en een blonde vrouw stapt met versnelde pas uit.

Josephine kijkt recht in een tot asgrauw vertrokken gezicht.

Charlotte draait zich om.

“Mama! Neen, niet boos zijn. Ik zal het je uitleggen.”

“Jij komt onmiddellijk mee”, snauwt de vrouw naar Charlotte.

“En jij”, wijst ze met trillende vinger naar Josephine, “jij laat mijn dochter nooit ofte nimmer binnen in je huis. En je zoekt géén contact met haar, anders zullen de gevolgen verschrikkelijk zijn voor jou.”

Yvonne pakt de arm van haar dochter stevig vast en sleurt de huilende Charlotte mee, waarbij ze het boeket uit de handen van Charlotte sleurt en het op straat gooit. Daarna maakt ze rechtsomkeer en rijdt er met haar auto nog eens overheen. De bloemen lijken nog slechts papieren snippers. Josephine blijft verbouwereerd achter.’

Frieda Nevens (°1962), 2013

JOKE TANGHE

Prozafragment 4

UIT DE CURSUS LITERAIRE CREATIE VAN MARC DE CORTE

‘**K**IMMY HAALDE EEN GEKREUKTE FOTO UIT HAAR JASZAK. ‘Dit is mijn moeder. Jullie lijken als twee druppels water op elkaar. Dezelfde ogen, dezelfde neus, ...’

Het was alsof Rosalie in een betoverde spiegel keek. De vrouw op de foto opende een deur naar verdrongen herinneringen.

Ze was toen 14 jaar oud geweest, een paar jaar jonger dan het meisje dat nu bij haar aan de keukentafel zat. Tijdens de Jaarmarkt was ze hopeloos verliefd geworden op een jongen uit het naburige dorp. Hij leefde in het internaat boven op de berg. Op een avond hadden ze afgesproken om elkaar te ontmoeten onder de grote eik in het park. Hij was die avond uit zijn raam geklommen en was naar haar toegekomen. Ze herinnerde zich nog de talrijke sterren aan de hemel en zijn warme adem die haar hals streekte.

Een traan biggelde over haar wang en verdween tussen de rimpels om haar mondhoek. Er was een barst geslagen in de dam die ze gedurende de voorbije jaren nauwkeurig had opgebouwd. Als een oud ritueel dat haar telkens verder van zichzelf verwijderde. Alle bezweringen ten spijt, niets kon voorkomen dat grote gevoelens zich verspreiden in haar verdorde hart.’

Joke Tanghe (°1982), 2013

Academie voor muziek, woord en dans 'August De Boeck' Asse

Foto's: © Jules Fonteyne, Susan Lamb Cook, C.B.

Vormgeving: Webbeheer Academie Asse

V/2013